

Тільки сім відсотків землевласників збираються продавати пай у разі відкриття ринку

У разі відкриття ринку землі 7% власників планують продати свій пай. Такі дані були отримані під час соціологічного опитування.

За опитуванням, у разі зняття мораторію 48% власників землі не планують нічого з нею робити і лише 7% збираються продати землю або частину землі, а 4% - навпаки, докупити ще землі, 11% планують залишити землю в свого орендаря, а 2,5% - навпаки, орендаря змінити. Ще 26% не визначилися, чи робитимуть вони щось чи ні. Серед тих, хто здає землю в оренду, 19% готові її продати, решта й далі здаватиме в оренду. Готові продати свою землю 19% тих, хто вирощує на землі продукти на продаж, а от 14% серед них збираються ще землі докупити. Цікаво, що серед тих, чия земля пустує, лише 18% збираються її продати, а 61% - нічого не робитимуть.

АГРАРІЇ Б'ЮТЬ НА СПОЛОХ

Минулого тижня засідання Ради АФЗУ відбувалося в розширеному складі. В ньому, окрім членів Ради, взяли участь усі віце-президенти, голови обласних АФЗ, найактивніші фермери, а також голова Громадської спілки «Аграрний союз України» Геннадій Новіков, голова профспілки працівників АПК Світлана Самосуд, колишній генеральний прокурор України Віктор Шишкін, представники організацій «Зеленого туризму», «Сільських мереж», дорадчих служб, адвокати із земельних питань та інші гості, небайдужі до фермерських проблем.

Продовження - стор. 3

Реалії СЛІВЦЕ КРАСНЕ, ЯВИЩЕ - ГАНЕБНЕ

Анатолій Гайворонський, голова АФЗ Дніпропетровської області – один із багатьох українських фермерів, які стали жертвами ганебного явища, котре отримало назву рейдерства. Чимось таким ніби романтично-піратським віє від цього слова, але суть його це не міняє: рейдерство фактично є організованою злочинністю, бандізмом, і скоює свої злочини на службі у нечистого капіталу під прикриттям корумпованих чиновників, іноді навіть у мундирах правоохоронних органів. У бесіді з нашим кореспондентом Анатолієм Івановичем, зокрема, зазначив:

– Зараз важко сказати, наскільки реальною стане боротьба з рейдерством, проголошена нещодавно новим міністром юстиції України Денисом Малюською. За його словами, проблему можна вирішити протягом одного місяця. Досить самокритично молодий урядовець зізнається, що держава втратила ефективний контроль над реєстрами і над захистом прав власності, які відображені в реєстрах. Натомість було створено (ким?!), певні ручні механізми, котрі стимулювали тіньові схеми. Малюсько сподівається, що коли законопроект №1056, яким передбачено припинення діяльності акредитованих суб'єктів у сфері

реєстрації (комунальних і державних підприємств), стане законом, становище покращиться. Хоча загальна кількість реєстраційних дій, які вчинялися такими суб'єктами, ніби й незначна, практично 80% рейдерських захоплень відбувалися саме через них. Тому їх функціонування потрібно негайно припинити, відключивши нечесних чиновників від реєстраційних справ.

Очільник Мін'юсту запевняє, що законопроект передбачає підвищення штрафів посадових осіб за порушення законодавства про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, а саме – від чотирьохсот до шестисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Але можна не сумніватися: якщо біля паперів залишиться хоч одна шкідлива миша, вона дуже швидко відновить статус-кво. Тож на перший план повинні вийти кадрові питання. А в цілому риторика міністра щодо земельної реформи і проблеми рейдерства цілком зрозуміла: «У нас є декілька принципів, яких ми будемо дотримуватися. По-перше, введення ринку землі не має спричинити зростання рейдерства у земельній сфері, тож до цього треба прикласти всі зусилля. По-друге, ми маємо забезпечити протягом наступного півроку доступ фермерів до фінансування. Також ми розуміємо,

наскільки управління земельними ресурсами зараз – це складна бюрократична машина, тож це також треба швидко вирішити».

Можна було б навіть повірити в успіх майбутніх реформ, якби не було досвіду попередніх років. Запитайте будь-якого фермера чи приватного землевласника, що він думає про Держгеокадастр, і в кращому випадку почуєте: «У моїй присутності прошу такими словами не користуватися».

Олег Нів'євський, доцент Київської школи економіки, вважає, що основою реформи у сфері управління земельними ресурсами має бути реформа Держгеокадастру: «Щонайменше на 12% успіх сільськогосподарства залежить від ефективності роботи державних установ у сфері земельних ресурсів. За цими 12% стоїть Держгеокадастр – це час реєстрації земельної ділянки і проведення нормативної грошової оцінки».

Дійсно, Держгеокадастр давно вже перетворився на потужну вертикально-інтегровану «державну корпорацію», що агресивно відстоює та лобіює власні відомчі інтереси на всіх рівнях державного управління, ефективно конвертує владні повноваження у політичний та економічний вплив. Має місце конфлікт інтересів, коли одне відомство реєструє, управляє, передає право власності та контролює всі процеси набуття і

реалізації прав на землю. Ось де розсадник корупції і дах кримінальних «діячів», які займаються так званним рейдерством. Інакше кажучи – кваліфікувати такі дії правоохоронцям потрібно не як крадіжку, тобто таємне заволодіння чужим майном (ст. 185 КК України, ч.1), а зовсім інакше. Враховуючи те, що майже в усіх випадках рейдерські атаки відбувалися й відбуваються в присутності власників фермерських господарств або незаперечно доводяться їхніми показами, слід користуватися формулюванням статейного коментаря до Кримінального кодексу України: «дії, розпочаті як крадіжка, але виявлені потерпілим чи іншими особами і, незважаючи на це, продовжені винною особою з метою заволодіння майном або його утримання, належить кваліфікувати як грабїж, а в разі застосування насильства чи висловлювання погроз його застосування – залежно від характеру насильства чи погроз – як грабїж чи розбій».

Ось так, шановні панове урядовці – захисники селян. Як самі бачите, питань набагато більше, ніж відповідей на них. Тому не слід дивуватися, що фермери більше не вірять владі, а по всій Україні шириться громадський рух за створення місцевих фермерських формувань (читай загонів) для самооборони від рейдерських атак.

Проте в цьому русі ще не все зрозуміло, насамперед у законодавчому плані: чи не повертаємо ми в часи Батька Махна або в ліх 90-ті? Чи не втягнуться фермери в кровопролитні конфлікти замість того, щоб сіяти й збирати пшеницю? Чи зрозуміють нас Гарант Конституції та законодавці? Чи визначаться, нарешті, працівники правоохоронних органів, кому вони мають служити?

Користуючись нагодою, хоча звернутися до всіх фермерів, своїх побратимів: не дайте себе обдурити щедрими обіцянками і красивими словами. Адже за ними – одне-єдине бажання влади: чи ринком, чи рейдерством відібрати у вас землю. А без землі і селяни, і Україна нічого не варті – їх місце буде визначене закордонними лихварями, і буде воно на смітнику історії. Не мовчіть, землероби, гуртуйтеся в могутній кулак і гучно заявляйте про себе. Я особисто і редакція газети «Фермер Придніпров'я» готові почути й зрозуміти кожного з вас, донести ваші думки до широких селянських мас.

Будемо дружні – будемо потужні. А будемо потужні – нас поважатимуть і слухатимуться. Тож єднаймося, побратими, за нами – останній рубіж України, її земля.

**Записав
Володимир ЯРОШЕНКО.**

«Аграрний фонд» пропонують передати у концесію

Передача ПАТ «Аграрний фонд» у концесію може стати найбільш вигідним варіантом для держави. Про це голова правління ПАТ «Аграрний фонд» Андрій Радченко заявив у інтерв'ю THEPAGE, відповідаючи на питання щодо можливої приватизації та подальшої долі підприємства.

«Ми розглядали три моделі – приватизацію, концесію та ліквідацію. Що буде для компанії, для держави – плюси і мінуси того або іншого випадку. І прийшли до того, що концесійний договір та передача в управління Аграрного фонду були б набагато цікавіші державі. Та й самій компанії це дало б серйозний імпульс», – розповів Андрій Радченко.

Голова правління додав, що питання приватизації є нецільовим, бо підприємство не має власних виробничих потужностей: «Продавати в нашому разі фактично нічого. «Аграрний фонд» володіє будівлею, столами, стільцями. Наш основний актив – це декілька ключових людей і той досвід, який накопичено за ці п'ять років».

«Я за ідею концесії. Але, треба розуміти, що я майже п'ять років працюю в цій компанії. І шкода, якщо чесно, все, що ми робили, взяти й ліквідувати. Яким саме може бути формат передачі «Аграрного фонду» в концесію? Менеджмент з новими повноваженнями і гнучкістю, не меншими, ніж у приватному секторі, зобов'язується не тільки генерувати прибуток для інвесторів (у певних пропорціях – Міністер-

ства фінансів та концесіонера), а й підтримувати стабільні ціни на борошняні вироби та забезпечувати аграріїв добривами та кредитами під посівну. Вважаю важливим відзначити, що при передачі в концесію соціальні функції Аграрного фонду, визначені статутом, жодним чином не можуть бути реформатовані», – додав керівник підприємства.

Андрій Радченко також додав, що ПАТ «Аграрний фонд» є прибутковою компанією протягом чотирьох років поспіль і входить до топ-20 державних компаній за розміром прибутку, обсягом виплачених податків і дивідендів, і топ-100 компаній за розміром виплачених податків.

Десятого вересня фермери зі всіх країв Січеславщини в Будинку профспілок у Дніпрі провели обговорення ймовірного продажу української землі. Форсаж цього процесу президентом України В. Зеленським і новими слугами народу в уряді та парламенті викликає у хліборобської спільноти неабияку тривогу за долю матері-годувальниці. Бо за майже два десятиліття дії мораторію на продаж земель сільськогосподарського призначення тодішні народні обранці не знайшли спільне рішення, підтримане суспільством, у цьому вельми непростому питанні.

ховісні часті, якщо українська земля опиниться в руках не корінної, а якоїсь іншої нації? Хто може дати гарантії, що цього не станеться? На початку обговорення анонсованого теперішньою владою продажу землі голова АФПЗ Дніпропетровської області Анатолій Гайворонський наголосив, що це дуже складне питання. Тому необхідно добре обдумати ймовірні ризики, щоб виробити власну позицію. І навіть приклад захисту інтересів корінної нації: у Японії іноземцям заборонено інвестувати в сільське господарство. Заборонено не лише купувати землю, а й навіть робити інвестиції! Ось так люди захищають власні інтереси. Більше двох годин тривало емоційне обговорення теми, першим пристрасно розпочав його молодий голова ФГ «Хутори» Дніпровського району Іван Маркевич:

- Чи є у нас гарантоване право приватної власності? Не-

пропоную звернутися до депутатів Дніпропетровської обласної ради з вимогою розглянути відповідне звернення до Верховної Ради. У бажаючих продати власну землю, яких в Україні лише 8-12 відсотків, її має купувати держава.

Думку про продаж землі винятково державі підтримує чимало людей, за даними різних досліджень, з цією позицією згодні біля третини громадян. Коли ж мораторій відміняють, то майже ніхто з фермерів не зможе її купити. На прохання до залу депутата облради Віктора Дубовика з с. Дубовики Васильківського району «підійміть руку, в кого з присутніх є гроші, щоб купувати землю?» з більш ніж ста учасників обговорення не піднялася жодна рука! Бо кошти доводиться постійно вкладати в інше – пальне, насіння, добрива, техніку і т. п., а урожаю

госпників за два десятиліття. І потребу демонструвати власну фермерську силу в масштабах держави, в чому переконував Микола Шапошник із Томаківського району:

- Хіба ми не можемо показати, що в нас є техніка? Треба їхати під Верховну Раду не автобусами, а тракторами, щоб нас побачили і почули. Люди добрі, нові слуги хочуть підготувати найліберальніший законопроект продажу землі до першого жовтня! Нашій владі вірити не можна, вона ще нічого не зробила для цього!

Дійсно, небачений раніше поспіх у такій надважливій справі – долі основного національного багатства, яким є орні землі – зовсім недоречний. Щирим і мудрим був і виступ голови ревізійної комісії Новомосковської районної АФПЗ Павла Доценка:

- Це питання дуже важливе

загрози для українських хліборобів та власників землі. Треба писати звернення про неминуче обезземелення українців, тисячі звернень, щоб усі почули. І знову їхати на Київ, у нас мало часу, єднаймося, і на Київ! Бо у влади немає розуміння не лише про те, яким буде український ринок землі через 200-300 років, а хоча б на п'ять наступних років.

Певно ж, кінцева модель анонсованого ринку землі невідома навіть його сьогодинішнім молодим творцям. Адаже суспільство чує лише обтічні фрази, без конкретики, без опертя на висновки науковців чи думки старійшин хліборобського роду. Фермери у Дніпрі були єдиними в думці «існує лише два шляхи розвитку подій – або влада створює умови для надійного господарювання українців на своїй землі, або такі можливості віддамо чужим людям чи вельтєнським агрохолдингам». Тоді

Без землі не буде України!

Остап ВЕРНИГОРА

ТЕПЕР бажання вирішити питання обігу землі якнайскоріше, плюс мобільність світового капіталу, кліматичні зміни, прозорість українських кордонів та правові державні негаразди дають підстави вважати, що китайський, арабський, європейський та інші капітали можуть стати активними учасниками українського ринку землі. Є й український олігархічний капітал, словом, загрози вистачає. Перед початком обговорення спілкуємося з одним із старійшин фермерського руху України – Віталієм Шербаком з Новоствепанівської сільради Новомосковського району. Він пригадав гірку дитячу бувальщину, що сталася голодного 47-го «на нашій, не своїй землі».

Протести фермерів проти продажу землі під ВР 4 грудня 2018 р.

має. Ми можемо або увійти в ринок, або вляпатися в нього. Чимало рейдерів перебувають при владі, підробляють підписи і т. п. Пропоную відкласти зняття мораторію на продаж землі до того, як буде гарантоване право приватної власності. Необхідно заборонити купувати землю українцям, які мають подвійне громадянство, а таких в Україні вже 400 тисяч. Якщо ми хочемо себе захистити, варто діяти саме так.

Продавати землю треба державі

Згубне для селян засилля новітньої української олігархії, утвореної внаслідок зрощення виробничого капіталу і влади, розкрив і фермер Сергій Семененко з Томаківського району, куратор Всеукраїнської аграрної ради:

- Пам'ятаю, всім видали сертифікати на загальнодержавне майно. Потім їх хутко - за копійки - скупили кілька сімей. Трохи пізніше видали і державні акти на землю, і тепер теж пропонують її продаж. А чи не повториться сценарій з державним майном? У П'ятихатському районі чимало людей працюють на власних паях, треба думати, щоб ринок не вирвав у них з рук землю. У Криничанському районі фермери змушені перекивати автодорогу, бо депутат обласної ради щось незаконне сотворив із орендою їхніх ділянок. Найстрашніше, коли всі землі викуплять іноземці чи агрохолдинги, що нам усім тоді робити з будівлями і технікою?

чекати майже рік, практично ніхто не обходиться без кредитів. Варто ухвалити необхідні законодавчі акти, йшлося у виступах, запровадити Земельний банк, встановити єдиний податок на землю. А коли землю «нарізатимуть» величезними шматками по 200 гектарів, то вона неодмінно опиниться в руках латифундистів. Тобто села втратять не лише землю, а і робочі місця, які є зараз, залишається без допомоги школи і дитсадки.

«Мусимо захищати власні інтереси самі»

Окрім цього, немає гарантії, що на наш ринок не зайдуть через підставних осіб іноземці, а там капітали неймовірні, це вже загроза національній безпеці України. У Палестині свого часу юристи скупили землі, потім на них утворилася держава Ізраїль. Небезпека подібного розвитку подій для України очевидна, згадаймо Умань і хасидів.

- Я проти іноземних покупців нашої землі, у нас досить свого розуму і досвіду, щоб дати їй раду, - заявила фермер Світлана Сучкова з Криничок. - У ситуації відсутності у фермерів коштів на придбання землі потрібен законопроект, щоб фермерське господарство, як юридична особа, мало право на кредит держави.

Ця ідея була підтримана. Йшлося і про необхідність інвентаризації землі, перевірки законності відчужень, що сталися зі значною частиною земельних паїв колишніх кол-

не лише для селян, а і для кожного жителя України. У мене в руках (показує) книга «Людина і нація» Володимира Гонського, раджу кожному її прочитати. В ній кров, смерть і біль нашої нації. Вона суха і стисла в описі, важка. Але дає прозріння, що історія із українською землею столітньої давнини сьогодні повторюється, лише на іншому рівні. У мене в 33-му залишилася сама бабуся. Були звичайними середняками мої діди. Хто їм чи їхнім дітям заплатив за знищення і голод, колективізацію землі? Тепер нам кажуть – купіть! Так заплатити спочатку за землі, які забрали! Ми продавали машини, хати, щоб почати господарювати як фермери. Тепер агрохолдинги хочуть комбайни запустити із захватом 15 метрів, а селяни будуть зайвими. Сьогодні питання стоїть так - бути Україні чи ні? В отакий дерибан, як оце зараз, не можна починати торгівлю землею.

Наголос на потребі дієвого антирейдерського закону і чесних виборних суддів, які ніколи не заарештують фермерські землі для «жнив» чиновних хапут, переконливо поставив голова новомосковських фермерів Олександр Суліма. Про невизнання ринку землі як інструменту для покращення економічного становлення нації, гріх торгівлі рідною матір'ю, якою справіку для українців є земля, заявив очільник «Ініціативної групи місцевого самоврядування Січеславщини» Микола Балахнін. Звучали критичні зауваження про відсутність верховенства права, перетворення держави на «сафарі» для казнокрадів-високопосадовців, які в разі небезпеки хутко тікають за кордон, і спокійно там сидять - до нової нагоди повернутися за здобиччю. Про потребу всеукраїнського єднання усіх думаючих людей для активної протидії відкритому ринку землі емоційно заявив голова Павлоградської районної Асоціації Олександр Шербина:

- Нас підводять до ринку землі, це пряма згуба для України. Але не варто плакати, треба діяти. Нас в області більше трьох тисяч, і в Україні маса організацій, які підтримують нашу боротьбу проти страшного за наслідками для селян земельного ринку. Чимало містян також добре розуміють усі

Депутат обласної ради Сергій Кисіль. В суборенді його СФГ «Ритм» чомусь опинилися землі криничанських фермерів.

нація хліборобів змушена буде котитися вся, як уже котиться частина її, перекотиполом по світах в пошуку звичайного шматка хліба...

Про загрози скороспеченого, «глевкого» ринку відомий на Придніпров'ї хлібороб, директор ТОВ «Дніпро-Н» Анатолій Кукса з Пушкарівки Верхньодніпровського району слухав у залі. Та його роздуми є вкрай важливими у цей неспокійний час:

- Наша прекрасна земля подарована українському народу Всевишнім за його вдачу, характер. Нам треба думати над тим, як зробити, щоб після всього гіркого і лихого, пережитого нацією за останнє століття, українці хоча б ніколи більше не голодували. Найкраще, щоб кожен громадянин мав свій гектар ріллі без права продажу, довічно. Тоді можна було б уникнути багатьох страшних речей і злочинів, які принесло продаж землі.

З цим важко не погодитися. Щоб донести аксіому про згубність вільної торгівлі основним багатством України до Дніпропетровської обласної ради, наприкінці обговорення Анатолій Гайворонський узгодив з учасниками спільне звернення. І повідомив про заплановану на 25 вересня повторну зустріч із головою Комітету з питань аграрної політики та земельних відносин ВР Миколою Сольським.

Володимир ЯРОШЕНКО

Продовження. Початок стор. 1

УЖЕ з перших слів Президента АФЗУ Миколи Стрижака стало зрозуміло, що проблем тих стає з кожним днем усе більше, і виростають вони з гнилого насіння, посіяного недбалими й невмілими руками народних обранців, тобто тих людей, які мали би дбати про створення і збереження фермерства, як основи державного майбуття аграрної України. Риторика політиків у вишиванках і дорогих смокінгах від відомих кутюр'є приблизно однакова. Зокрема, новопризначений профільний міністр Тимофій Милованов поки що не знає, як саме буде здійснюватися реформування АПК і яке місце в цьому процесі відведене земельному ринку; на урядових брифінгах та в спеціалізованих періодичних виданнях можна зустріти обнадійливі формулювання на кшталт «Регульований ринок», «Контрольований ринок», «Ліберальний ринок», але м'яч однаково залишається на полі аграріїв, відтак фермерам і взагалі селянам доводиться боротися в доволі складних умовах, та ще й за невідомими правилами, не завжди розуміючи кінцевої мети реформаторів.

Президент АФЗУ в своєму палкому виступі підкреслив, що настав час фермерам згуртуватися, об'єднати свої зусилля з іншими зацікавленими громадськими організаціями і показати владі, що їй доведеться рахуватися з їх думкою щодо аграрної реформи взагалі та земельного ринку – зокрема. Для цього необхідно припинити «внутрішні війни» чвари, не будувати в областях відокремлені від Асоціації курені та шукати союзників серед тих політиків, які ніколи не були й не будуть фермерами і не розуміють прагнень тих, чийм потом і кров'ю зрештувалася і продовжує зрештуватися українська земля. За словами Миколи Стрижака, можна скільки завгодно говорити про недоліки в роботі керівництва АФЗУ, але потрібно насамперед забезпечити належне фінансування цього крихітного за чисельністю органу, а для цього необхідно вчасно і в повному обсязі сплатити належні членські внески, та принагідно ще й допомогти редакції власної газети «Вісник Фермер України», щоб вона мала можливість виходити вчасно й надавати таку потрібну інформацію своїм читачам, тобто фермерам. Ці думки підтримали практично всі присутні члени АФЗУ, тільки щодо методів роботи центрального проводу АФЗУ та співпраці з владою чи спротиву їй необґрунтованим діям їх думки іноді розходилися, але так буває завжди, коли дискусія відкрита і кожен має можливість висловити свої думки відверто. Головне, що рішення про єдність і спільну позицію щодо позиції фер-

мерів за умов реформування АПК прийняли одногосно.

На підтримку законних вимог фермерів аргументовано й гаряче виступив також голова громадської спілки «Аграрний союз України» Геннадій Новіков. Він, зокрема, зазначив, що одним із ключових завдань держави перед відкриттям ринку землі мусить стати створення повноцінних фінансових інструментів, доступ до яких матимуть усі сільгоспвиробники, а також ті, хто має бажання займатися аграрним бізнесом. За його словами, фактично кожен фермер і кожне сільгоспприємство хоче стати власником землі, яку вони обробляють, адже це – невід'ємна складова їхнього бізнесу.

за однієї умови – чіткого розуміння того, хто буде учасником процесу купівлі.

«Землею має володіти той, хто на ній працює. Якщо ж тим чи іншим способом держава допустить до ринку іноземців, українські сільгоспвиробники стануть повністю неконкурентними, адже на світовому ринку ресурси значно дешевші. А в деяких країнах навіть запроваджено від'ємні ставки депозитів. Все це робить вихід на український земельний ринок для іноземців дуже привабливим», – заявив Геннадій Новіков.

«Не дайте себе приспати!», – таким був лейтмотив виступу Івана Зайця, депутата ВР кількох скликань. Зокрема, досвідчений політичний боєць наго-

наші предки, зберігши для нас цю землю. То чи маємо право гондлювати нею!? Машину, будівлю, завод, що створено людиною, – це можемо продавати, а як продавати матір, рідну землю?

І тут слід нагадати, що земельні ділянки виділялися селянам для користування, але не для продажу. І тоді питання вирішиться дуже просто. В крайньому разі земельну ділянку можна продати лише державі. А вже вона в першу чергу наділяє молодим спеціалістам до 50 га без права передачі. Звичайно ж, тим, щодо яких місцева громада засвідчить, що вони здатні працювати на землі та бути корисними своєму селу. Продемонструвавши вмін-

цій Асоціація повинна мати пристойний бюджет (насамперед за рахунок членських внесків). Він повинен використовуватися в тому числі для створення власних фондів та банків, але без жодних корупційних схем. Зволікання зі сплатою внесків неприпустиме.

Обласні та районні АФЗ повинні стати важливими ланками державного будівництва на селі. Дирекція АФЗ мусить постійно працювати з ними, не очікуючи чергового всеукраїнського форуму, подібного Миргородському. А об'єднавчі функції дирекції АФЗ не повинні обмежуватися збиранням дани в рейдах по регіонах. Потрібно почути й зрозуміти кожного фермера, а

АГРАРІЇ Б'ЮТЬ НА СПОЛОХ

Під час засідання Ради АФЗУ.

«Коли кажуть, що лише 2200 фермерів зможуть скористатися фінансовими інструментами, то куди в такому разі подіти ще 38 тисяч фермерських господарств та середні сільгоспприємства, які не мають доступу до дешевих кредитів на закордонних ринках? Тому, відкриваючи ринок землі, треба розраховувати на те, що кожен сільгоспвиробник, а також ті, хто потенційно захоче зайнятися сільськогосподарським бізнесом, мають отримати змогу скористатися відповідними фінансовими інструментами», – наголосив очільник ГС «АСУ».

Він поінформував присутніх про те, що за розрахунками експертів Аграрного союзу України, до 10% власників землі нині розглядають можливість її продажу. Це 2,7 млн гектарів землі, які навіть за нормативно-грошовою оцінкою коштують 2,7 млрд. дол.

«Якщо ми обмежимо фінансові можливості для участі у ринку всіх сільгоспвиробників, варто очікувати приходу на цей ринок не сільськогосподарського капіталу та формування класу рантьє, які не займатимуться обробитком землі, а зароблятимуть на здаванні її в оренду. А це проблема, від якої потерпають навіть розвинені країни, зокрема Німеччина», – підкреслив Геннадій Новіков.

На його переконання, інструменти, котрі пропонуються нині, можуть бути задіяні

лосив, що вже не перший рік влада намагається створити думку, нібито громадяни України спроможні купити... землю. А сьогодні настає кульмінація – запровадження ринку землі. Ця програма буде закінчена десь років через десять – двадцять. І через те, що це відбуватиметься не через рік чи два, продаж землі нікого не насторожує і не лякає. Більш заможні фермери, які мають десь по тисячі гектарів землі, мають можливість докупити ще трохи землі. На загал таке бажання – нормальне. Проте такі дії неодмінно спричинять розбрат між малоземельними власниками землі й більш заможними. Що й потрібно нашим конкурентам! За їхньою допомогою в Україну зайдуть іноземні компанії, затим доведуть до банкрутства й наших заможних фермерів. Відомо ж, що зараз за кордоном чи не мільйон наших співвітчизників, і що ж заважає їм заїхати з «фурами» валюти? Натомість наші малоземельні фермери, які мають до 50 га землі й хотіли б мати її хоча б 100 - 150 га, зробити цього не зможуть: на участь в аукціоні грошей мало, а землі комунальної власності розподілені між «своїми». При такому розкладі, що зможемо протиставити іноземним грошовитим компаніям? А вихід, на мій погляд, дуже простий. Земельний пай, яким би чином не був отриманий, – це майно не рукотворне, а дане нам Богом. За нього воювали, накладали голову

на господарювати на землі, молоді фермери матимуть право брати ще якісь площі в оренду. Й вони будуть берегти землю, бо на ній житимуть і трудитимуться згодом їхні діти. Не зуміли чи не захотіли – земля повертається в державу власність.

Для того, щоб спрямувати законодавство у потрібне русло, АФЗУ повинна відслідковувати не тільки кожен законопроект, а кожен подих народних обранців, працювати з ними не під стінами Верховної Ради, а в округах, які обрали їх. І не просити, а вимагати від них дієвої роботи на користь своїх виборців

Кілька гострих слів зібранню довелося почути від голови Барішівської районної АФЗ Київської області Григорія Наконечного. Зокрема, досвідчений фермер-тваринник підкреслив:

«Ситуація вимагає від нас негайного наведення порядку в нашому спільному фермерському домі. Починати, на мою думку, потрібно зі столичного офісу АФЗУ: чітко визначити роль Президента, Ради, виконавчої дирекції: кожному своє місце, своя зарплата і свій рівень відповідальності. Жодних посад на «громадських засадах». Тебе найняли, ти оплачуваний працівник, відтак маєш бути компетентним, працювати на совість і бути готовим відповідати за свою діяльність (чи бездіяльність) аж до звільнення з посади.

Для здійснення своїх функ-

не тільки тих, хто вже має квиток «фіксованого члена». Президент не один, у нього серед нас є помічники, тільки потрібно розподілити їх між областями й районами та скоординувати відповідну роботу, з широким залученням місцевих активів та засобів масової інформації; результативним буде також спілкування шляхом анкетування, тематичних семінарів, листування тощо.

І найголовніше: при будь-яких владних пертурбаціях АФЗУ не повинна загубитися, одним із її головних завдань залишаються представництво в Кабінеті Міністрів, МінАПК, ВР, місцевих органах влади, законотворча діяльність; потрібні також аудит, дорадництво, інформаційне забезпечення фермерів, власні ЗМІ та реклама».

Засідання Ради засвідчило, що фермери й цього разу виявили єдність у питаннях реформи АПК і готовність до колективних дій – чи разом із владою, чи навпаки. АФЗУ поки що залишається потужною громадською організацією, їй потрібно лише не шукати ворогів у своїх лавах, а знаходити союзників і за узгодженням з ними вибудувати власну стратегію й тактику.

Фото автора

! Земля – єдине джерело багатства, і лише сільське господарство його примножує Франсуа Кене, економіст

Про початок діяльності та загальні напрямки роботи

В інформаційному агентстві «МОСТ-Дніпр» відбулася прес-конференція на тему «Про початок діяльності Головного управління ДПС у Дніпропетровській області та загальні напрямки його роботи» за участі начальника управління комунікації Головного управління ДПС у Дніпропетровській області Манушак Осипової.

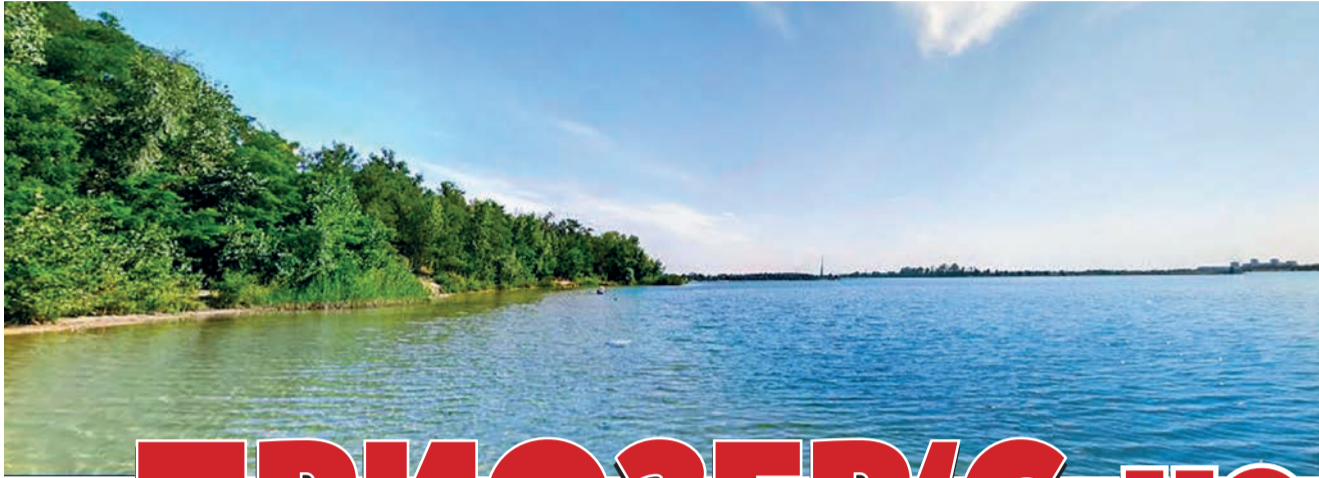
Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 21.08.2019 № 682-р «Питання Державної податкової служби», відповідно якого передано Державній податковій службі функції з реалізації державної податкової політики, державної політики з адміністрування єдиного внеску на загальнооб'єктове державне соціальне страхування, державної політики у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування податкового законодавства, а також законодавства з питань сплати єдиного внеску та законодавства з інших питань, контроль за дотриманням якого покладено на Державну податкову службу. Манушак Осипова зазначила, що Головним управлінням Державної податкової служби у Дніпропетровській області здійснено державну реєстрацію та вже розпочато свою діяльність 3 вересня цього року. У складі організаційної структури Головного управління ДПС, крім самостійних структурних підрозділів, також функціонує 9 територіальних управлінь, утворених на правах відокремлених підрозділів. Головним управлінням ДПС у Дніпропетровській області вже проведено такі процедури, як: реєстрація юридичної особи, затвердження структури, штатного розпису, переведення працівників з Головного управління Державної фіскальної служби у Дніпропетровській області до Головного управління Державної податкової служби у Дніпропетровській області. Надання всебічної допомоги платникам у виконанні зобов'язань зі сплати податків та зборів, якісне виконання функцій податковою службою як органу, що реалізує державну податкову політику, та кваліфікованих працівників, які користуються довірою у платників податків, - це головні цілі, покладені в основу розвитку податкової служби», - зауважила вона. Державна податкова служба продовжить розпочату роботу над розвитком сервісних функцій, модернізацією IT-сервісів та платформ. Модернізація очікує і існуючий Електронний кабінет. Мета Державної податкової служби - якнайменша кількість контактів між працівниками державної податкової служби та платниками податків. До того ж, головне завдання, яке поставлено перед Державною податковою службою, - забезпечення сталих надходжень до бюджетів усіх рівнів шляхом покращення адміністрування. Подальша щоденна робота нової податкової служби буде так само непомітною для сумлінних платників податків, а також відкритою, яка чітко, розуміє та захищає інтереси чесного бізнесу. У зв'язку з початком роботи Головним управлінням ДПС у Дніпропетровській області з 3 вересня цього року Манушак Осипова звернула особливу увагу на початок роботи новоствореного субсайту «Територіальні органи ДПС у Дніпропетровській області» за посиланням: https://dp.tax.gov.ua/ «Тож, шановні платники, запрошуємо вас до перегляду цієї сторінки, яка є інформаційною Інтернет-платформою, інформаційним майданчиком Головного управління Державної податкової служби у Дніпропетровській області. На ній щодня оприлюднюється актуальна інформація з питань податкового законодавства та розміщені електронні сервіси для комфортного обслуговування платників», - акцентувала Манушак Осипова.

Коли у сімдесять роки минуло століття на лівому березі тодішнього Дніпродзержинська, нині Кам'янського, забудовувався новий і розкішний на ті часи мікрорайон, у нього під колом сталося диво. Точніше - виникло. Одні його прозаїчно назвали Єлизаветівським котлованом, а інші відразу нарекли поетично Блакитним озером. За кілька сотень метрів від міста і Дніпра, але на землях теперішнього Петриківського району в оточенні мальовничих лісових насаджень справді несподівано утворилося озеро неповторної краси і чистоти. Дуже просто утворилося: тут на околиці села Єлизаветівки виймали пісок для будівельних потреб. Поки врешті-решт площа виробки сягнула двохсот тисяч квадратних метрів. А як тільки місяцями опустилася до позначки мінус сорок метрів, з-під ще нижчих шарів бурхливим потоком вирвалася і заповнила вода. Та так прудко, що ті, хто видобував пісок, не з усією своєю технікою встигли і втекти нагору.

Але головне результат, який настав дуже швидко: котлован наповнився настільки голубою, прозорою водою, що просвічувався на двадцять і більше метрів своєї глибини. Якщо хочете, навіть цілющою різними корисними елементами. Вона завжди холодніша, ніж, скажімо, у Дніпрі, і не цвіте ніякими водоростями. Ніколи й не замерзає. Мулу у ній не було і немає до цих пір - натомість чи не ідеальної білизни пісок. Очевидна перевага озера і від того, що на його берегах ростуть переважно сосни. Неважко тепер здогадатися, що уже у ті роки для настільки промислового регіону, як наш, Блакитне озеро відразу перетворилося на зону стикийного літнього відпочинку городян. Причому не лише Дніпродзержинська, а й Дніпропетровська - нині Дніпра - також. Адже з нього сюди теж не більше двадцяти кілометрів. Одна обласна газета якось видрукувала заклик користуватися «усіма принадами перлини нашого краю», озгававши його «Хто на Чорне море, а ми на Голубе озеро»

денною утодою ніби для сінокосів і випасу худоби. Фактично ж на ввірненій пану Фіуру ділянки уже з'явилися торфяльні намети, всляккі розважальні заклади, передодяльні, туалети і тому подібне. Чи не задля цього, і питається тепер в задачі, придбали у свою власність з задумом наче створювати особисті селянські господарства і ділянками прибережної і водоохоронної зон - все одно, що поділили їх між собою». Справа у тім, що «кілце» замкнулося - підступити до води простим смертним не стало жодної «шпаринки». Усе призер'є оточене височезними парканами і шлагбаумами. Ні проїхати, ні пройти - миша не проскочить, муха не пролетить.

його повноваженнями не підпускають і на стрілецький прихід до блакитного дива, але він не складає рук і зборі. Уже усім тут на цей рахунок як кістка поперець горла. Газета, котра посміла паллюжити Голосного, навіть його настирність та бунтівливість йому у вину витлумачила. Читаємо: «Пан Голосний активно виступає у «жов-

ПРИОЗЕР'Є на трьох і більше

ТРИВАЛА ЕПОПЕЯ «МІСЦЕВОГО» ЗНАЧЕННЯ У ДВОХ ЧАСТИНАХ. АЛЕ...

Микола ЯСЕНЬ
ЧАСТИНА ПЕРША
Та коли уже у дев'яності роки теж ще минуло століття Україна здобула свою незалежність, «курортна» ідея у її радянському розумінні на берегах озера зникла, мов її корови язиками злизали. Від тих і до недавніх пір мінімум дві по-нахабному свавільні хвилі свого «освоєння» пережило блакитне диво. Першу затіяли новоявлені і тут бізнесові структури, котрі забажали забудувати прибережні піщані «п'ятячки» своїми «цивілізованими» послугами у вигляді кафе, барів, ресторанів і тому подібно. І базами відпочинку та будинками з усіма зручностями. Жителів сусідньої Єлизаветівки, які звикли користуватися озером і у своїх суто побутових та господарських цілях, «освоювачі курортної цільності» і зблизья не хотіли бачити. Як і чути про їхні інтереси. Радили їм «по хорощому» не плутатися під ногами. Не заважати. Озером розпоряджались по райадміністрації, то райрада, але головним чином високої обласні інстанції водних та земельних ресурсів. Тільки, коротше, не мешканці села і сільської ради, на території якої воно, мов за помахом чарівної палички, з'явилось. Отак в підсумку тут високими парканами і відгородилися володіння VIP-зон, як її гордовито незабаром нарекли. Стороннім вхід заборонено! А хочеш озером, піском і сонечком насолоджуватися - не скучися, плати! Було 15 гривень з людини, а заїжджаш на машині, плати усі п'ятдесят. Як зарп - не знаємо, бо «тепер і ціни не складуть».

зони займатися аграрним бізнесом - створювати свої селянські господарства. Отож і подали заяви, аби їм надали ділянки площі до двох гектарів, як до передбачає діюче законодавство. Кожен бажаний може на них сподіватися - за наявності вільних земель. Так що в даному випадку якхочось претензій висловлювати ніби й немає підстав. Хоч це тільки так здається. Навіщош раптом повернулися знов до того, що існує не Блакитне озеро, а - пригадуєте? - Єлизаветівський котлован. Ніякого озера, мовляв, наче в природі не існує, не значиться і не перебуває на обліку - тільки ділянки, які перебувають у державній власності». Тільки задля цього, не сумнівається сільський голова, його сільраді силоміць не дозволяють разом з кількома сусідніми утворювати об'єднану територіальну громаду. Бо заявиться ОПТ - доведеться землі і поза межами населених пунктів передавати її депутатам у розпорядження. То тут навіть Голосний персонально можливо шові а «винен»: не лише у Петриківці, а і у обласному Дніпрі знають, що він, отримавши віжки у свої руки, відразу ж припинить вакханалію, свавілля і розбій, побойце, якщо хочете, на Блакитному озері. А так дзуський йому!

імена та прізвиська отих студентів, яким повезло «відхопити» по 1.73 га в благодатній прибережній зоні. У такій дуже «крутій» інстанції, як обласне управління Держгеокадастру, взагалі в документах таку плутанину уткнули, що без дядька-прокурора, певно, не розібратися. Невідь звідки взялися папери, ніби той же Петриківський лістосп марно бідкається. Уявіть собі, появилася версія, ніби у нього «вказану територію було вилучено ще в 1971 році, коли починалося будівництво декількох мікрорайонів лівого берега нинішнього Кам'янського і для цього налагодили видобуток білого піску в межах вилученої ділянки». І заявили, що «лісвіникам назад ніхто вилученого не повертав», чим розсмішили лісодівців до сліз.

А ось керівництво об'єднаного рознівили. Тим, що статус Блакитного озера, нагадаємо, понизили, назвавши його котлованом. Бо зробили це також не випадково: тепер доволішні землі і вдалося перевести у розряд годних для на повну котушку сільськогосподарського використання. Нічого поганого - так стверджують у центрі області. Згідно зі ст.1 Водного кодексу до водних об'єктів належать і створений штучно елемент довкілля, у якому збираються води. Це раз. По-друге, Блакитне озеро давно стало навіть однією з родзинок Дніпропетровської області. Звідси однозначно витікає те, що прибережні землі цього озера на повну котушку в сільгоспоброїток передавати зась. Не можна!

З'ясувавши це, ГО «Люстраційно-антикорупційна рада Придніпров'я» і назвала поіменно тих, хто за договорами купівлі-продажу придбав у студентів-приватних власників земельні ділянки - та ще й для ведення ніби особистих селянських господарств! - у зоні верховенства Водного кодексу України. Ось вони - Галина Костюченко, Анатолій Мельник і Дмитро Брова. Імена, котрі, по правді якщо казати, на перший погляд мало що можуть поводити переважаючої більшості мешканців Дніпропетровщини. Скажімо, про Галину Костюченко ж мало хто досі чув і бодай щось знав. Бо кому могло бути відомо, що вона мати Максима Костюченка, який колись працював прокурором одного з районів Дніпра, а кілька років тому прокурором саме і Петриківського? Правда, наразі звільнений «після того, як його затримали працівники СВУ і висунули підозру у виваганні 50 тисяч гривень від однієї з діючих осіб кримінальної справи, аби навазямін не притягувати її до відповідальності». Та тільки схоже, що своїх на Дніпропетровщині прокурорів, як-то кажуть, досі не здають.

Щодо Анатолія Мельника, то він також свого часу трудився прокурором у Дніпрі і з тим же Максимом Костюченком знався та товаришував. Але це лиш одна ниточка. Друга така: дочка Мельника Юлія, дружина ріданого брата Євгена Нагорного. Хто це, запитаєте, ще такий? О-о, великий чоловік! Буквально до травня цього року Нагорний очолював обласний Держгеокадастр - орган, який і розпоряджається нині усі-

ма землями поза межами населених пунктів. Щодо третього фігуранта Дмитра Брови ситуація складніша. Здавалося, що він не мав ніякого відношення до Костюченки і Мельника. Хіба що єднав його з ними один спільний нотаріус Єгор Лимар, котрий усім трьом в один і той же день оформляв явну обородку. Сам же Брова, коли йому зателефонував агент ГО «Люстраційно-антикорупційна рада Придніпров'я», мерщій відмежувався, що я не я і провиня не моя. «Це не до мене запитання, - поквашився повідомити. - Певно, ви набрали телефон не того Дмитра Брови». Та тільки проколовся за лічені хвилини все той же Максим Костюченко. Він зарячу сам зателефонував агенту з претензій, навіть чіпаєте же і моє приятеля Брову?! Зрозуміли чи ні? Не ну?! Не сват мені, мовляв, Брова, а просто давній і добрий знайомий. Тобто спрацював принцип, який колись в Радянському Союзі пропонував Моральний кодекс будівника комунізму - людина людини друг, товариш і брат.

А тільки описана щойно схема «розпродажу» заповідної землі в межах конкретної Єлизаветівської сільської ради не єдиний варіант зловживань, який тут взяла на озброєння. Якійсь Михайло Фіур ще раніше зміг взяти аж на 49 років в оренду 3,7 гектара приозерної території. За укла-

І ось тепер сталося щось незрозуміле та з-поза меж дозволеного: в одній з газет області з'являється стаття, котра всю вину до безчинства на Блакитному озері перекладає на голову Єлизаветівської сільради Максима Голосного. Наче це з його ласки та при його заступництва «такі, приміром, комерсанти, як Олег Білов і Сергій Зінченко (власники приозерних барів «Занзібар», «Лазурний» та «Лауш-бар») облаштували «прохідні» та загорожі і перетворили прохід до водойми». І далі газета піддає ще й жару: «При цьому абсолютно не зрозуміло, скільки вищезгадані комерсанти платять податків у сільській бюджеті чи платять взагалі? Враховуючи, що здійснюють вони свої підприємницькі діяння без повного пакету дозвільних документів та без ліцензії на торгівлю горілкою і потпоновими виробами».

Не заперечуємо, що стосовно якхось Білова і Зінченка написане відповідає дійсності. А тільки ж Голосний до них ніякого відношення не має. З якої ж речі на нього кинули тінь - причому, навмисне? А з тієї, що, працюючи сільською головою уже другу каденцію, він з усіх сил якраз чинив єдиний бортяк з усіма ділками як Петриківського районного, так і обласного масштабу, котрі обіслю озеро, як жадіоні круки. Максима Ігоровича і самого з

тій» пресі з заявами про те, наче приозерні землі роками «дерібаняться». Якщо це так, мовляв, то «де усі ці роки був Голосний зі своєю активною позицією?» Підкажемо колегам з недавно ніби ж роздержавленої газети: Максим Голосний усі роки своєї діяльності на чолі сільської ради перебував на фронті, по інший бік якого у своїх окопах заслі - та й сидять досі - кримінально-корупційні мафіозі дніпропетровського розливу. З подяки яких, уявіть собі, і заходились зводити пасквіль на невагомного і непокірного сільського голову. Ви не повірите, але поки «пересічне» населення домається вільного доступу до озера, ділки-прихватори його берегів на зрок тих, про яких повідали ми вище, переїмаються... захистом своїх майнових прав. Так-так - і не менше. Оскільки неспокій Голосного ставить під загрозу їхню... власність у вигляді земельних ділянок водного, лісового та природоохоронного фондів. Ось так ця підступна скринька і відчиняється.

Хоч Максим Голосний ще і належить до тих, хто не потребує стороннього захисту. Щойно він відіслав відкритого листа на ім'я Президента-слуги народу Володимира Зеленського, в якому, перш за все, повідомив, що ще «у 2007 році об'єдгодгоспом був виготовлений і затверджений Водогосподар-

! Людина - це складна істота, котра змушує пустелі квітнути, а озера помирати Гледис Бронвін Стерн, англійська письменниця

Микола ЯСЕНЬ

З МОСТУ ТА У ВОДУ? Ну і ну!..

Це тільки мешканці славного міста-Дніпра знають, що ж це таке було – ремонт тут головного мосту через Дніпро-річку, котрий керманіччю обласного центру обіцяли здійснити за лічені місяці, а натомість тривав він більше двох років. Наявність поруч ще аж трьох автотранспортних переправ мало давалася взнаки. «Тимчасові» незручності, за які раз-у-раз перепошували вибачення, городян дїставали до самісіньких печінок. Якщо аби дістатися з одного берега на інший не лише на тих же маршрутках, але й на власних автомобілях, людям доводилося витратити мінімум втричі більше часу, ніж зазвичай, то й коню зрозуміло, які непереливки і нервові переживання випади на долю місцевого народу. Для інформації: спершу ремонт мосту ніби ударно займалася одна майже легендарна підрядна фірма, яка згідно із засекреченими чутками наблизена була до окремих посадових осіб міської ради, але незабаром їй з підозри надто причин відмовили у цій «розкоші». Отож влаштували вдруге тендер і таки знайшли фірму, яка ніби відтоді мала зняти будь-які сумніви в успішному завершенні тутешньої епопеї «віку».

АШИРОКОМУ ЗАГАЛУ України дніпровська халепа з ремонтом дійсно дуже зношеного мосту стала одначе відома лише у липні цього року. Це після того, як сюди прибув новообраний Президент Володимир Зеленський і несподівано поцікавився, коли ж ремонтні вовтузіння на переправі, а разом з ними і муки городян, скінчатся? Нагадаємо: міський голова Борис Філатов відважно голову свою поклав на плаху, запевнивши Президента, що радісна для містян подія станеться не пізніше 14 вересня, коли Дніпро святкуватиме свій традиційний день. На що Володимир Олександрович запропонував вдарити об заклад, що якщо цього не станеться, то Борис Альбертович добровільно піде у відставку. Останній приречено погодився на парі. А куди йому, власне, було діватися?

І ось минулої суботи Дніпро, схоже, як ніколи ще раніше гучно та весело, велелюдно і чи не на кожному своєму клаптику святкував свій День. І точно як ніколи раніше довгожданим було це свято для городян. Оскільки центральною подією й стало відкриття так званого тут мосту №1 після надто затяжного його ремонту. Однак чи не головною «інтригою» було те, що чи не перш за все з цієї нагоди сюди знову ж таки прибув і Президент Володимир Зеленський. Так от, одне діло, люди добрі, що відкриття неначе капітально оновленої переправи сприйняли не зовсім-то на «ура». У численних випусках теленовин ви могли побачити на власні очі, що ані державна, ані яка й інша авторитетна комісія спеціалістів та фахівців не давала добро на пуск реконструйованого мосту. Скажемо більше: ще до «епохальної» події у Дніпрі між народом з посиланням на «суб'єктивні» висновки окремих фахівців пішов поговор, що за два з лишком роки насправді спромоглися тільки на «поврехневий, відтак поверховий» ремонт. Як це, запитаєте, розуміти? А оновили міст лише зверху, пофарбували на рівні косметичного лагодження – і умили у Дніпрі руки. Правда, Президенту Борис Філатов ледве не поклявся, що «міст наразі безпечний, отож боятися немає підстав», і «якщо не сьогодні, так завтра будуть документи авторитетної комісії, які це точно підтвердять». Одначе Володимир Зеленський не прийняв завершеним його парі з мером і заявив, що «спір об заклад триває» – треба почекати якраз висновків спеціалістів. Їм тільки й має бути віра.

Так от, це дійсно одне діло. Адаже друге сталося, уявіть собі, відразу після того, як Президент Зеленський відбув з Дніпра. Будемо точними: святкувало місто свій День у суботу 14 вересня, а у неділю 15-го його жителі дізналися про «попередні висновки», котрі зробили поки що не спеціалісти-мостобудівники, правда, а... правоохоронні органи - прокуратура і Національна поліція. Вони оголосили в розшук передусім заступника міського голови Михайла Лисенка і

засновника фірми-підрядника «МАС-Буд» Михайла Беккера, а також ще сім осіб з числа посадовців міської ради та її управлінь і начальників управлінь згаданого підрядного будівельного підприємства. Причому у понеділок стало відомо, що пану Беккеру вже обрано і запобіжний засіб у вигляді утримання під вартою протягом 60 діб (з правом, до речі, вийти під заставу у сумі понад 40 мільйонів гривень), а усі решта... «на даний момент завбачливо вибули з міста». Отож не інакше, як стався «витік інформації» з самих правоохоронних органів, оскільки вони лише збиралися висувати хвацьким утікачам підозри «в присвоєнні 29.5 мільйона гривень під час ремонту мосту №1». Разом з усіма фігурантами порушеної уже кримінальної справи «в ніч перед запланованим затриманням вибув з міста також й інженер з держтехнагляду ДП «ЖитлоКом» Василь Самосонов», як слідом повідомила чи уточнила тутешня недержавна медійно-адвокатська група Івана Красикова.

НА ПРАВАХ РЕКЛАМИ

Далі нічого іншого не залишається, як цитувати офіційні повідомлення: «Працівники прокуратури і Управління захисту економіки у Дніпропетровській області і аналогічного Департаменту Національної поліції з метою проведення судової будівельно-технічної і товарознавчої експертизи здійснили огляд та інші дії стосовно відремонтованого мосту. Ректор Придніпровської академії будівництва і архітектури Микола Савицький при цьому повідомив, що міст хоч і відкрили для проїзду, одначе залишаються питання відносно стану його несучих конструкцій. Крім того, зразки бетону після ремонту не відповідають класу, передбаченого проектною документацією. Оновлені металоконструкції також не відповідають проекту. Нарешті не у повному обсязі виконані роботи з заміни багатьох залізобетонних конструкцій, як наслідок внесено неправдиві відомості про фактичні обсяги виконаних робіт. Завищена і вартість деяких використаних будівельних матеріалів. У

підсумку не тільки експерти мають оцінити теперішню якість мосту після його ремонту, але й законність того, чому не вдалося вкластися у попередньо виділені на капітальний ремонт 376 млн. грн». Коротше, за всіма ознаками на даний момент мова йде про злочинний зговір чиновників Дніпровської міськради та працівників підрядного підприємства, метою якого стало розкрадання коштів у значних розмірах. А мешканців міста у цій ситуації в першу чергу хвилює, як не важко здогадатися, якість і надійність відремонтованого мосту.

Залишається додати, що ніби і міський голова Борис Філатов після гучних святкових заходів і резонансних подій стосовно відновлення руху через Новий міст зник з міста. Він сам про це повідомив у соціальних мережах Інтернету. Правда, з уточненням, що «мене не буде тимчасово». Причина? «Я страшенно заморився і хочу бодай трішки відпочити», - зізнався Борис Альбертович.

ЗНАЙДІТЬ, ЯКЕ ЧИСЛО ВІДСУТНЄ,
І ОТРИМАЙТЕ ГРОШОВИЙ ПРИЗ:

370 000 гривень!

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60

Знайшли? Негайно телефонуйте та назвіть свою відповідь за номером:
0 800 30-02-08 Обов'язково назвіть ПРИЗОВИЙ КОД: 18452

Всі дзвінки з мобільних і стаціонарних телефонів БЕЗКОШТОВНІ (щодня з 8:00 до 20:00).
Тільки для повнолітніх.

Вітаємо призера останнього розіграшу 240 000 гривень — Денисенко А. Н. з м.Ізюм!

ТОВ «С-МЕЙЛ» є одним із Організаторів маркетингової Акції «Золотий Фонд». Загальна вартість призів до 1 892 000 гривень. Акція діє з 24.12.2018 р. по 30.12.2019 р. на всій території України. В Акції мають право брати участь виключно повнолітні громадяни України, які зробили та оплатили замовлення товарів із Пропозицій Організатора. Повна версія офіційних правил на сайті: www.rodynna.com

На порі, на часі Дерево до дерева

Перед закладанням саду дуже важливо правильно його спланувати. По-перше, від цього залежить продуктивність саду, зручність догляду за ним, по-друге, зимостійкість насаджень. Але перш ніж садити деякі дерева, треба зважити всі за і проти, бо вони можуть принести непотрібні проблеми.

ВІДРАЗУ СКАЖЕМО, що при правильному підході на ділянці можна зібрати багато різних рослин. Але деякі з них вимагають особливої уваги. Взяти хоча б березу. Спочатку вона скромно займає невелику площу і дуже залежить від наших поливів. Але роки через шість-вісім починає рости і вишир і вгору та на невеликих ділянках принесе чимало проблем. Видалити 20-метрове дерево зможуть тільки спеціально навчені люди. Не менш небезпечні для саду барбарис і туя. Вони служать джерелом такого небезпечного захворювання, як іржа. Іржа косить плодові дерева, ягідники та овочеві культури. Самі ж носії зарази від неї практично не страждають, лише на листках іноді з'являються плями спороношення гриба. Якщо зважилися їх завести, то треба проводити захисні обробки Топазом, Фундазолом або Тілом, тоді, можливо, плодові сусіди не постраждають від грибка. Це далеко не всі підступи по-сусідськи. Треба уникати таких комбінацій:

Сосна кедрова, сосна веймутова і смородина

Так званий іржастий рак гілок і стовбурів сосни і листя смородини викликає один і той же грибок. Спочатку він з'являється на сосні, потім спори розлітаються, і процес триває на листках смородини. Після зимівлі листя в ґрунті грибок навесні повертається на сосну.

Осика і сосна

Спочатку іржа з'являється на сосні, потім переходить на осика. Обидва дерева сильно припнічені і можуть загинути.

Береза і модрина

Гриб *Melampsorium betulae* спочатку живе на модрині, потім спори перелітають на березу, грибок з опалим листям потрапляє в ґрунт, навесні знову переселяється на модрину – і так по колу, поки дерева не загинуть.

Черемха і ялина

Ялинові шишки, заражені грибом *Thekopsora aegolata*, служать основою для проходження першої фази розвитку грибка, потім спори прилітають на листя черемхи, а навесні знову повертаються на ялину.

Таких комбінацій чимало... Ось ще кілька прикладів поганого сусідства:

дуб – бук;
сосна звичайна – дуб монгольський;
липа – в'яз (дрібнолистий);
ялівець – глід, груша, горобина, яблуня;
модрина – верба, ялиця;
яблуня і ялівець звичайний;
яблуня і малина;
груша і барбарис;
груша і бук;
вишня і смородина чорна;
вишня і малина;
барбарис і ялівець;
слива і груша;
черешня і яблуня;
персик і груша, яблуня.

Згідно з давніми легендами, колись у лісах мешкали казкові істоти – гноми. Коли люди стали вирізати великі дерева й переорювати лісові галявини, ці істоти втратили звичний прихисток, тож розбіглися лісовими стежками у пошуках іншого. Проте навкруги були вже лише чагарники. Ось гноми й оселилися під ними, прикрасивши віти своїх рятівників красивими й корисними плодами. Відтоді на узліссях та в лісосмугах можна зустріти безліч куців, котрі восени запрошують скуштувати цілющих лісових ягід. Серед них – найвідоміші.

Глід

Невеличкі деревця або кущі цього лісового старожилка (живе глід понад 300 років) мають багато пагонів, що покриті колючками. Його плоди – майже непримітні ягоди жовто-оранжевого чи буровато-червоного або навіть чорного кольору, іноді з білим нальотом кристалізованого цукру. Їх смак трішечки солодкуватий, а запах відсутній. Зате під скромною оболонкою – ціла скарбниця, наповнена цілющими речовинами. Серед них органічні кислоти, цукри, сорбіт, пектинові речовини (1,9-6,1%), кислота аскорбінова (18-100 мг%), b-каротин (0,4-2,7 мг%), вітамін К, сполуки фенольні (антоціани – до 1200 мг%, лейкоантоціани – 400-1500 мг%), катехіни, флавоноли, фенолокислоти, кумарини (0,7- 3,4%), стерини, кислоти тритерпенові (урсолову, олеанолову). Вони посилюють кровопостачання в коронарних судинах серця і в судинах мозку, підвищують чутливість міокарду до серцевих глікозидів, трохи стимулюють скорочення серцевого м'язу і зменшують його збудливість, мають заспокійливу дію, нормалізують артеріальний тиск. Спазмолітичні властивості плодів глоду допомагають зняти головний біль, болі в попереку, плечах, лопатках. Препарати на основі глоду знижують рівень цукру, тому їх рекомендують людям, які страждають від цукрового діабету. Чай із ягід глоду при регулярному вживанні сприяє профілактиці грипу, посилюючи імунітет в цілому.

Лікарі стверджують, що плодами глоду можна лікувати безліч захворювань. І все це – при повній нетоксичності.

Горобина

Аукупарія (дослівно – ловити птахів) – таку латинську назву присвоїв Лінней цій рослині, підкресливши цим привабливість її яскравих плодів для пернатих лісових мешканців. Особливо тих, які зимують в наших широтах. Полюбляють ці ягоди й лосі, кабани, ведмеді, а також мініатюрні лісові миші. Люди ж здавна шанують горобину і за її красу, оспівану в піснях, і за її плоду й лікарську цінність.

Плоди горобини містять: криптоксан-

тин С40P56O, різні цукри: глюкозу – до 3,8%, фруктозу – до 4,3%, сахарозу – 0,7%, сорбозу С6Н12O6, сорбірит С6Н14O6; кислоти: яблучну – до 2,8%, винну і лимонну; ціанін-хлорид С27Н31С1, незначну кількість дубильних речовин (0,3%), олію. Насінини горобини містять до 22% жирної олії. В плодах горобини містяться вітаміни: Р (кверцетин, ізокверцетин, рутин) – 2600 мг%, каротиноїди – 27 мг%, токоферол – 4,4 мг%, рибофлавін – 8 мг%, антоціани (в тому числі ціанідин) – 795 мг%, дубильні речовини – 610 мг%, фосфоліпиди (кефалін, лецитин) – 70,4 мг%, пектинові речовини – 2%. Кислотність в перерахунку на яблучну кислоту – 5,95%. Міститься також шестиатомний спирт сорбіт (23,3) і парасорбінова кислота.

Лимонник далекосхідний, або китайський

Цілющі осінні Здоровенькі були! ЯГОДИ

Важливим хімічним компонентом ягід горобини є пектини, що сприяють зв'язуванню токсинів і виведенню з організму надлишку вуглеводів. Парасорбінова і сорбінова кислоти горобини гальмують ріст мікроорганізмів, грибів і плісняв, що дає можливість застосовувати їх як консерванти харчових продуктів. Горобина здавна застосовувалась як жовчогінний засіб, і лише недавно встановлено, що жовчогінні властивості пов'язані з сорбіновою кислотою і сорбітом. Сорбіт знижує рівень жиру в печінці і холестерину в крові. Амигдалін, який міститься в ягодах горобини, підвищує стійкість тварин до кисневого голодування. Його застосовують як препарат з радіо- і рентгенозахисною дією. Ягоди горобини застосовують у свіжому чи сушеному вигляді як лікувальний і профілактичний засіб при станах, що супроводжуються вітамінною недостатністю. Йод та фенокарболові кислоти, що містяться у рослині, використовують при комплексній терапії хворих на тиреотоксикоз (захворювання щитоподібної залози). Сік зі свіжих ягід рекомендують при пониженої кислотності шлункового соку. Сухі та свіжі ягоди горобини застосовують як вітамінний засіб у сполученні з кропивою і шипшиною, додають до харчового раціону осіб із захворюванням на цукровий діабет і ожиріння. Плоди корисні як надто худим, так при ожирінні.

Ця красива витка ліана примандрувала до нас із півдня Сахаліну, Примор'я і Приамур'я. Там її стебла досягають десятків метрів. Лимонником рослину назвали за характерний запах, який поширюється від її квітів та молодого листя при розтиранні. А китайським – на згадку про китайських і тибетських лікарів, які вважали ягоди лимонника винятково цінними в лікувальній практиці. Мисливці, йдучи на далеке й тривале полювання, брали з собою сушені ягоди лимонника, чай з яких відновлював сили й додавав багаторості. Китайці, а слідом за ними й дослідники з інших країн встановили, що в плодах лимонника містяться різноманітні органічні кислоти, ефірна олія, цукри, білки, вітаміни, солі кальцію, марганцю, заліза, фосфору, а також ефіри поліоксифенолів – схизандрин та схизандрол. Саме ці речовини з незвичними для нашої свідомості назвами й обумовлюють головні фармакологічні властивості лимонника – суттєву стимулюючу дію навіть при вживанні малих доз. Лимонник не поступається навіть женьшеню і значно ефективніший за пантокрин. Важливо, що його дія на організм м'яка, вона не виснажує нервових клітин, зате допомагає при втраті сили, загальної слабості, піпотонії, неврастенії. Особливо цікавою виявилася властивість плодів лимонника покращувати зір, прискорювати адаптацію очей до темряви тощо.

Підготував Володимир ЯРОШЕНКО.

Який болгарський перець корисніше їсти?

Якщо розібратися, то болгарський перець зовсім не болгарський і навіть не перець, оскільки належить не до перцевих, а до пасльонових культур. Тобто найближчий родич помідорів і картоплі. Він потрапив до нас із Латинської Америки, звідки його до Європи привіз конкістадор Кортес разом з іншими багатствами індіанців. Європейці називають перець овочевим або салатним, а ще паприкою. До нас перець потрапив з Болгарії, тому у нас його називають болгарським. Вітамінів в ньому величезна кількість. Досить з'їсти лише 50 г перцю, щоб отримати добуву потребу вітаміну С. Інших вітамінів в ньому теж дуже багато. Перець навіть почали називати еліксиром молодості через те, що він підтримує організм корисними речовинами. Він захищає від раннього старіння, хвороб серця, від псування зубів,

від онкологічних захворювань, покращує склад крові, уповільнює старіння судин... В Італії проводили дослідження, який перець містить більше цукру. Виявилось, в червоних сортах його більше, але дегустатори віддавали пальму першості жовтим плодам. Часто рекомендують збирати урожай перцю у технічній стиглості, тобто зеленого або жовтого кольору. Але більш корисні плоди у біологічній стиглості. Причому кожен колір має свої переваги: червоний містить найбільше вітамінів С і А. В зеленому ж перці їх у 10 разів менше; жовтий перевершує інші сорти за вмістом рутину. Ще в ньому більше калію і фосфору; зелений вважається гарною профілактикою онкології. Якщо є ризик злоякісних пухлин, їжте більше зеленого перцю. Готуючи страви з перцю, враховуйте, що після термічної обробки зелені стручки можуть почати гірчити. Також перець гірчить після зашплення гіркими сортами, що буває, якщо гострий і солодкий перець ростуть поруч. Причому часто буває, що стінки солодкі, а насіння гірке.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail: farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1983933. Тираж 10565

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
© Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Григорій ДАВИДЕНКО

**Базавлук, Мокра Сура,
Чаплинка –
корупційні проекти?**

Впродовж останніх років Дніпропетровська ОДА на чолі з тепер экс-головою Валентином Резніченком наголошувала на значних обсягах відновлення річок у краї, ініційованих директором департаменту екології облдержадміністрації Русланом Стрільцем. Один за одним здійснювалися проекти «Відновлення гідрологічного та санітарного стану річки (назва) – капітальний ремонт». Так були прочищені від мулу на певних ділянках правобережні Базавлук і Мокра Сура, лівобережні Чаплинка і Заплавка. Втім, особливих змін на цих річках не сталося, ефект коли і є, то не довгостроковий. А вже у всіх цих випадках проєктанти боролися не з причинами обміління, замулення тощо, зумовлених зменшенням водотоку у всьому басейні річки, а з наслідками - чистили мул у воді на конкретній ділянці. Чи надовго вистачить такої «допомоги» водній артерії?

При розробці цих точкових проєктів повністю зігноровані «Методичні рекомендації з обґрунтування параметрів екосистем суббасейнів та порядок проведення робіт з покращення гідрологічних режимів», розроблених Інститутом проблем природокористування та екології НАН України (м. Дніпро, вул. Володимира Мономаха, 6, директор доктор наук Аркадій Шапар). Ці рекомендації були замовлені Інститутом департаментом екології за договором №1048 від 01. 11. 2017 р., вони передбачають цілий комплекс заходів для відновлення водності річки. Та поради вчених про догляд і приведення до максимально природного стану і самої річки, і її приток так і залишаються порадами... Злобою дня, точніше року, визначений безгрішний мул, який можна добувати з дна сотнями тисяч метрів кубічних. За відповідні кошти, зрозуміло.

Причини такого поспіху з «виробництва водних проєктів» стають зрозумілими після ознайомлення з ухвалою Індустріального суду м. Дніпра від 22 серпня ц. р., що міститься в Єдиному реєстрі судових рішень. Слідчий суддя суду Л. Слюсар, розглянувши клопотання прокурора Дніпропетровської місцевої прокуратури №1 Дніпропетровської області А. Шевченка про тимчасовий доступ до речей і документів, встановив:

«Посадові особи Департаменту екології та природних ресурсів Дніпропетровської ОДА, регіонального офісу водних ресурсів у Дніпропетровській області (директор Володимир Добринін) сприяли ТОВ «Комунальник» (м. Кам'янське,

У часи стрімкої зміни клімату заходи з протидії цьому негативному явищу мають бути адекватними загрозам. Згідно з прогнозами міжнародних наукових центрів, впродовж наступного століття середньорічна температура може підвищитися мінімум на два градуси. Це надто велике перевищення, деякі екосистеми можуть опинитися перед загрозою зникнення. Післязавтра, 20 вересня, у всьому світі відбудуться великі кліматичні акції, у Києві пройде «Марш за клімат». Його учасники вимагатимуть національного курсу переходу на 100 відсотків відновлюваної енергії (сонця і вітру) до 2050 року, такі рішення вже ухвалили Львів, Житомир, Чортків, Кам'янець-Подільський, а всього біля тисячі міст у різних країнах світу. Розуміння екологічних проблем дозволило нашим парламентарям ще 1991 р. ухвалити закон «Про охорону навколишнього природного середовища». Він передбачає кошти підприємств, забруднювачів повітря, у вигляді податку спрямовувати у спеціальні екологічні фонди, а ними фінансувати заходи з відновлення довкілля. Дніпропетровська область має другий за обсягом після Донецької фонд, ще у 2017-му він склав біля 700 мільйонів гривень. Особливо видиме антропогенне навантаження, тобто наслідок діяльності людини, зазнають Дніпро і всі його притоки на території області.

«ДУША БОЛИТЬ ЗА РІЧКУ...»

вул. Спортивна, б. 19, к. 304, (засновники Максим Бондаренко, Світлана Кучер) у постійному одержанні перемог у публічних закупівлях, а саме - «Покращення гідрологічного режиму та санітарного стану рр. Мокра Сура, Базавлук, Чаплинка», «Будівництво гідротехнічних об'єктів», «Розробка проєкту відтворювальних і біомеліоративних заходів у Дніпровському водосховищі (середня ділянка)» та інше. Дніпропетровською місцевою прокуратурою №1 Дніпропетровської області, в порядку ст.ст. 36, 93 КПК України, направлено до Департаменту екології та природних ресурсів запит про надання належним чином завірених копій документів щодо взаємовідносин з ТОВ «Комунальник», однак на вказаний запит жодної відповіді не отримано».

Тобто водники з екологами тривалий час «трудилися» для своєї фірми. Ще й «результати праці» останні приховують, затягують розслідування. Індустріальний суд задовольнив клопотання прокуратури щодо доступу до документів департаменту екології, розслідування кримінального провадження триває. Варто зазначити, що це не перше судове рішення стосовно спланованих дій посадових осіб неприбуткових бюджетних організацій Дніпра по «допомозі» ТОВ «Комунальник». Ще 16 лютого 2018 р. слідчий суддя Бабушкінського районного суду Дніпра Е. Женеску виніс подібну ухвалу.

Терор «проєктом на Орелі» триває

Простіше кажучи, ці «схеми» діяли вже давно і надійно. Інакше складається доля гучного проєкту «Відновлення гідрологічного режиму та санітарного стану старого русла річки Оріль у Царичанському та Петриківському районах – капітальний ремонт» за 112 мільйонів гривень. Тут точковий «муловий» підхід водні зодчі «удосконалили» - запланували видобути з дна річки третину мільйонів кубів піску. Потім 88-ма тисячами кубів надумали наповнити мішки завдовжки п'ять метрів, що звуться геотуби, і з них скласти 19 дамб у вигляді переكاتів висотою півтора метри і довжиною 100 м кожен. Так «новаторськи» поєднані дві різні ідеї – зниження рівня води, що неминуче станеться внаслідок поглиблення річища на 2 – 2,5 метри, і підвищення його згаданими геотубами. Які, на думку місцевих жителів, за рік – два будуть знесені весняним льодоходом і розмиті повинню. Окрім цього, така 19-разова фрагментація річки призведе лише до заболочування і замулення річки, бо увесь непотріб і сміття з верхів'їв далі перших загат у Царичанці не підуть. Науковці, чимало людей у Приорілі б'ють на сполох – навіщо Орелі додаткові греблі практично в одному місці? Та приберіть незаконні дамби на ній та всіх притоках, кажуть люди, і рівень води підвищиться! Е ні, як приберемо, вода стече вниз! Не буде її зовсім, так і знайте!

Останні аргументи належать... замовникам проєкту. Чи то їм так запраглося тих 112 мільйонів гривень освоїти, чи інша яка бєнеря до цього висновку спонукає. Таке лунало у Царичанці 6 вересня на неофіційних громадських слуханнях, в яких взяли участь майже сто чоловік. А директор наукового центру «Дніпровської природної інспекції» Микола Терещук почав навіть... вводити небайдужих до долі Орелі людей в оману, кажучи делікатно. Зокрема заявив: «При розробці проєкту застосований басейновий підхід», якого катма, «греблі в Орелі будуть висотою 30 см», насправді півтора метри. А пізніше на Національному радіо «Дніпро» сказав ще одну нісенітницю: «Переكاتи в Орелі ми будемо робити лише з того, що є в річці». Про геотуби з хімічних речовин, в які насипатиметься пісок, не згадав.

Оце такий «науковий» підхід до дійсно великої орільської проблеми. Присутній на слуханнях розробник проєкту НПП «Орільський» Петро Чегорка на запитання із залу «Що слід зробити на Орелі для відновлення її гідрологічного режиму?» наголосив:

- Треба негайно завершити створення НПП «Орільський» і разом з ним втілювати в життя комплексну програму оздоровлення басейну Орелі, розроблену науковим керівником проєкту НПП Вадимом Манюком. Вона включає в себе прибирання з річки та її приток усіх незаконних гребель, що

заважають плину води, створення Басейнової Ради Орелі, заліснення берегів тощо.

Ідею якомога скорішого завершення створення НПП «Орільський» висловила і Царичанська районна рада (голова Світлана Горбачова). Про це йдеться у зверненні до президента України, уряду, Верховної Ради, обласних державних органів, ухваленого депутатами на сесії райради 9 серпня. На нього вже надійшла відповідь заступника директора департаменту екології Дніпропетровської ОДА А. Плешакова:

«У зв'язку зі змінами законодавства для подальшого створення НПП «Орільський» згідно із зауваженнями Мінекології, висловленими на виїзній робочій нараді 4 червня ц. р., необхідно здійснити процедуру погодження матеріалів проєкту НПП з окремими землекористувачами».

Четвертий місяць вже йде після згаданої наради, і четвертий рік після завершення проєкту НПП «Орільський»... А «процедура погодження» все на тому ж самісінькому незрушному місці в департаменті. Можливо, процес умисно затягується, щоб такі «проштовхнути» горезвісний «проєкт відновлення гідрологічного режиму Орелі»? Схоже на те. У статті аналітика Міжнародної благодійної організації «Екологія – Право – Людина» Петра Тєстова «Гроші у воду» йдеться саме про ці проєкти, що ширяться Січеславщиною:

«Очистка русел річок – одна з найбільших корупційних схем коруптування грошей. Типова боротьба з наслідками, а не з причинами, яка може дати лише короткостроковий ефект. Якщо береги річки розорані, сама вона перетворена на каскад ставків, то ніяке фізичне розчищення русла від мулу не вирішить її проблем».

Такий однозначний висновок міжнародних екологів. А ось що сказав після слухань шостого вересня пенсіонер Михайло Орел з Царичанки:

- Подивився я на все, і сумно стало - що робиться в Україні! До такого проєкту треба добрі, вчені голови, а їх не видно, спеціалістів я не побачив. Ніхто не дає гарантії, що буде якась користь. Під час будівництва каналу «Дніпро – Донбас» довелося працювати головою однієї з магдалинівських сільрад, там серйозний підхід був. А тут дамбочку сюди, дамбочку туди, що хочете, те й зробимо... Ніхто їм такі гроші не дасть, а що дадуть, то й те вкрадуть. За річку душа болить...

Дата офіційних громадських слухань щодо долі цього проєкту Мінекології ще не названа. Мільярди гривень екологічних фондів в Україні, за висновком «Е-П-Л», на відновлення довкілля не працюють.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» до кінця року можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа кожного місяця. Передплатний індекс 60092.